

паэзія

язык

Тацяна Будовіч

...уяви мяне матыльком,
ці бязважкім, съляпым лістком!...

Мае залатыя крозы...

Адзінота

Мой верш цябе не кране
ні радасьцю, ні маркотай,
калі завядзе мяне
душэўная адзінота

ахвярай на эшафот.
І кат узнясе сякеру,
усьмешкай скрывіўши рот.
Наўрад ці й тады паверу,

што скончыцца і яна
і не паўтарыцца потым,
бяз берагу і бяз дна
душы маёй адзінота...

* * *

У скрыні з лялькамі маё
дзяцінства сыпіць.
Як добра спаць – у съне
нічога не баліць.

А тут, на яве сталасьць
хворая мая
шкуе выйсьця з безвыходнасці
жыцьця.

Хоць ведае (узор упартасці!):
дарма.
Ніякіх выйсьцяў з безвыходнасці
няма.

Летняя замалёўка

Поўдзень. Марскі гарадок.
Стужкай між гор дарога.
Час – як між пальцаў пясок
з прыгаршчаў Пана Бога...

* * *

Уяві мяне матыльком,
ці бязважкім, съляпым лістком
у апошнім дні залатой
весені, што ў душы маёй
студзіць стратным матывам кроў.
(Подых расчараўаньяя зноў?)
І куды ж мне цяпер ісьці
па халодным такім жыцьці?!

...Уяві мяне матыльком,
ці бязважкім, съляпым лістком!

* * *

Нябёсаў жывая просінь.
Жывая, таму з тугою.
То я – залатая весень.
Пакуль што я тут, з табою.

Ня трэба ўтрапёнай жарсыці.
Усё ў цябе будзе потым.
...Руку на плячо пакласыці.
У вочы глядзець з пяшчотай...

...Адценъні цяпла і шчасыця.
Мае залатыя крозы...
Табе на далонь упасыці
бязважкім лістком бярозы...

* * *

T.B.

Адчуваньне волі.
Сон, што сыніцца ў сyne.
...Хто табе дазволіў
шкадаваць мяне?!

Вершы – гэта спроба
не хлусіць сабе.
Ды не даспадобы
большасыць іх табе.

Незямны твой вобраз
стаў зямным. Але
болей стала прозы
на майм стале.

Зрэшты, сэнсу мала
наракаць на лёс.
Я ж сама жадала
гэтага ўсур'ёз!..

* * *

Я болей не хачу паўтарэнья,
ні еднасыці з табой ці з кім яшчэ.
Расыце ўва мне атрутнае карэнъне.
У сок яго мая туга цячэ.

Я не спытаю болей : што ты хочаш
і як ты хочаш жыць і што рабіць,
каб ашчасылівіць дні твае і ночы.
...Усе жывуць. Я не могу так жыць.

